

La finestra oberta

CRISTINA
MONTOLIO

Joves al mig de la fractura social

Els que trepitgem la realitat del carrer i escoltem a les famílies i els joves, constatem que s'està consolidant una nova fractura social entre el jovent. Parlava amb un noi de 16 anys que en una conversa ens deia «ajudar a l'economia de la família si no tens 18 anys, que abans no era gens complicat, s'ha tornat molt difícil».

El noi no troba feina els caps de setmana, i aquest estiu, no ha pogut treballar per ajudar als pares. Busca feina, tot i que estudia, perquè veu com els seus pares no arriben a final de mes. El pare treballa a la construcció, passa molt fred a l'hivern i aquest estiu amb l'onada de calor ha estat dur per a ell. La mare treballa en un restaurant, amb horaris difícils per poder conciliar amb el pare, amb ell i la seva germana petita. És un exemple de les famílies que, amb la pujada de la benzina, el menjar i les despeses obligades, estan cada dia més preocupats.

El noi ens explicà que el passat estiu va voler entrar en el món laboral, amb 16 anys pensava que li seria fàcil, però ha estat una missió impossible. No té experiència i l'han de pagar com si tingués 18 anys. Ningú ha volgut fer-li confiança, i finalment, no ha pogut trobar feina, tot i que va trucar a totes les portes on deien que buscaven personal. Així, la idea que tenia de poder ajudar en l'economia familiar no ha pogut ser una reali-

tat. Sembla que continua buscant feina, ara que ja ha començat el curs escolar, pels caps de setmana i la resposta és la mateixa.

Així ens explicava un jove, com li resulta de difícil trobar una feina per ajudar en l'economia de la família. També sabem que hi ha altres nois que han deixat els estudis i no troben feina. Hem volgut demanar a altres joves i tots ens expliquen el mateix, a excepció de dos que estan treballant en l'empresa familiar.

És un problema que creiem que cal abordar, doncs afecta moltes famílies, que no arriben a final de mes. Els fills i les filles els volen ajudar i entrar en el món laboral, però amb 16 anys no és fàcil. Els progressistes creiem que cal admirar joves com aquest, que empatitzen amb els problemes familiars i no volen mirar cap a un altre costat, però és també lamentable que no puguin fer res per ajudar a la família.

Ho vam dir en els nostres programes electorals del 2015 i 2019, parlant clar, i amb un sí en majúscules al progrés: calia aplicar deduccions

fiscals per la contractació de joves en formació o en primer contracte. I és necessari reforçar els vincles amb les empreses col·laboradores, a les quals cal donar un valor afegit a l'hora d'efectuar contractacions públiques. També calia i cal amb urgència crear programes de qualificació professional per aquells alumnes que, al final de l'escolarització obligatòria, desitgin incorporar-se al món laboral.

El creixement de les desigualtats és un dels efectes més colpidors de la crisi econòmica. Uns serveis públics forts i de qualitat –que han de ser valorats com una inversió i no com una despesa– permetran lluitar contra aquesta fractura creixent en la nostra societat.

Hem de protegir els drets de les joves, no podem continuar escoltant-los parlar des de la desesperança i en un to tan vençut. El jovent ha de poder viure tenint altres neguits pel futur, no és admissible que hom els faci suportar la fractura social. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP